

LOUISE ROHOLTE

Solo- spring

ROMAN

Læseprøve
Kapitel 1-3

POLITIKENS FORLAG

Louise Roholte

Solospring

ROMAN

POLITIKENS FORLAG

1

Den varme motor var holdt op med at tikke, og det var vist også nogle minutter siden, at klokken havde ringet børnene ind til onsdagens første lektion. Alberte burde stige ud af bilen, men det var, som om en kugledyne af apati pressede hende ned i sædet, og det virkede ganske uoverskueligt at åbne døren. Det skyldtes nok, at hun var i søvnunderskud efter en lang række af hvileløse nætter. Hendes hjerne havde tilsyneladende mistet evnen til at lave overgangen fra vågen til sovende tilstand, og hun overvejede igen, om det kunne være et symptom på overgangsalder. I så fald kom den tidligt, for hun vidste fra en søgning på nettet, at kvinder i gennemsnit var 51, når det skete, og hun var ti år yngre end det. Under alle omstændigheder sad hun stadig bag rattet med fodsålerne solidt placeret på gummimåtten uden et gran af motivation i kroppen. Regnens intense trommen stilnede af, og snart fornemmede hun kun dråberne som kraftløse prik på den anden side af den duggede forrude. Der var koldt og klamt i kabinen, men det kunne hun heller ikke overskue at gøre noget ved. En insisterende banken trængte gennem tågen til hendes bevidsthed, og hun for sammen, da hun opdagede konturerne af et ansigt tæt på sit eget. Alberte trykkede

befippet på knappen for at få sideruden ned, men den virkede ikke, når motoren var slukket, og hun åbnede døren på klem i stedet. Et udsnit af Jims gråskæggede hage og matchende fleecetrøje kom til syne i sprækken.

“Er du helt væk eller hvad?” spurgte han. “Jeg har fandeme banket i en evighed, og jeg troede sgu næsten, at du var død.”

Døren stødte mod hans lår, og han gjorde et omsonst forsøg på at børste det våde af sine cargoshorts, mens han gik over den glinsende asfalt. Det mørkere aftryk blendede ellers udmærket ind, for der var allerede malingpletter og indtørrede rester af glimmerlim på det kamuflagefarvede stof, og hun gættede på, at han skulle undervise nogle af de små klasser i billedkunst senere.

“Kommer du?” kaldte han.

“Ja, ja.”

Med et suk klikkede hun sig fri af selen, og hun samlede den tynde trenchcoat om sig, inden hun med besvær kravlede ud med sin taske og stofnettet med pastasalat og iste i favnen.

“Det bliver du nok nødt til at hente senere,” sagde han. “Jeg kan ikke bære terrariet op ad trapperne alene, og du skal bruge begge hænder, hvis du skal hjælpe mig.”

Alberte overvejede, om hun skulle efterlade sin frokost og tasken i bilen, men hun orkede ikke at gå to gange, og hun baksede taskerne på plads over skulderen. Det fik ham til at løfte øjenbrynene i en opgivende mine, som vist betød, at det var hendes egen sag, og han gennede hende over til sin bulede stationcar, hvor et aflangt terrarie var mast ind i bagagerummet mellem bunker af tøj, en pose med toiletsager og nussede løbesko.

“Du tager den ene ende, og jeg tager den anden,” beordrede han og masede med at få fingerspidserne ind under glasburet.

Stropperne på hendes taske gled ned over armen, da hun lænede sig frem for at tage fat i den anden ende, og han rullede med øjnene, mens hun fik dem på plads.

“Er du ved at være der?”

“Mm,” brummede hun.

“Så løfter vi det ganske forsigtigt.”

Det var tungere, end hun havde regnet med, men i det mindste tog Jim frivilligt tjansen med at bakke op ad den smalle betontrappe, som førte dem fra medarbejdernes parkeringsplads til skolegården. Den var tom, og hun kiggede på det runde ur ved SFO'en og konstaterede med undren, at klokken snart ringede ud til frikvarter. Det betød, at hun havde tilbragt en time på parkeringspladsen, men hun havde ingen idé om, hvad hun havde foretaget sig så længe. Pludselig kunne hun heller ikke huske køreturen gennem byen, og hun blev i tvivl om, hvorvidt hun havde fået morgenmad, drukket kaffe og lagt makeup. Alberte kastede et diskret blik ned ad sig selv for at finde ud af, hvad hun havde på, men frakken og terrariet tog udsynet, og hun ville ikke kunne komme med et bud på sin påklædning, om det så gjaldt hendes liv.

“Det er Steward,” prustede Jim.

“Hvad er Steward?”

“Ja, skildpadden, sgu da.”

Først nu bemærkede hun, at en skildpadde stavrede rundt mellem de kunstige planter og et alligatorkranie i miniatürestørrelse, og hun fik en fornemmelse af, at hun burde have udvist en form for interesse for, hvad hun slæbte på.

“Den anden hedder Patricia, men hun er mopset over postyret, og jeg gætter på, at hun gemmer sig i grotten.”

Der var en hule af nubret plastmateriale i hans ende af terrariet, og Alberte syntes, at hun kunne ane kanten af et skjold i hulens åbning. I hendes ende hang et stativ med en varmelampe og en sammenrullet ledning. Burets korte sider og den ene langside var af glas, og bagvæggen var beklædt med fototapet, som forestillede et frodigt sumpområde. Jim drejede en kvart omgang, og de gik begge sidelæns, da de bar glasburet forbi sandkassen.

“Det er bedst, at de bor på skolen frem til sommerferien,” sludrede han videre. “For det første er det stressende for dem med skænderier og dårlig stemning, og for det andet er jeg sgu bange for, at hun skal kidnappe dem.”

“Hvem?”

“Ja, min ekskone, sgu da,” himlede han. “Jeg er midt i en skilsmisse, husker du nok.”

“Nå ja, selvfølgelig.”

Alberte rystede undskyldende på hovedet, for han havde ganske rigtigt underholdt slænget på lærerværelset med sine ægteskabelige skænderier og efterfølgende forsoninger gennem en længere periode, men efter juleferien havde der kun været skænderierne tilbage. Det blev slutningen på deres korte samliv. Jims højroastede beretninger om sit privatliv var en af grundene til, at Alberte foretrak at spise sin frokost på kontoret.

“Sandheden er, at vi købte dem sammen, men det er mine skildpadder, for jeg betalte, og jeg er også den eneste, der har købt dekorationer til buret, kosttilskud og så videre,” sagde han.

“Hvorfor tror du, at hun vil kidnappe dem?”

“For at straffe mig,” fnøs han.

“Så du kom hende i forkøbet?”

De svingede synkront kassen ud på hoften, da de skulle op ad de fire trin til den flisebelagte terrasse foran frugtcafeen, og han åbnede døren ind til SFO’ens garderobe med albuen.

“Det er muligt, at jeg var for hurtig på aftrækkeren med hensyn til bryllup nummer to, men vi dødelige er jo nødt til at tage chancen, for de færreste får deres eneste ene serveret af universet, som det skete for dig og Kåre.”

Alberte slog blikket ned, og de moslede sig i koncentreret tavshed gennem minefeltet af sandaler, væltede gummistøvler og regnbukser på vrangen.

“Det er nok bedst, at ...”

Længere kom han ikke, for han blev afbrudt af den infernalske larm fra skoleklokken, som ringede til frikvarter, og hun hørte råb og skramlende stoleben fra klasselokalerne.

“Så for satan.”

Jim fyldte kinderne med luft og pustede ud, mens han brat ændrede kurs og brugte terrariet til at mase hende op mod halvmuren ved toiletterne.

“Hvad laver du?” vrissede hun.

“Ungerne skal ikke vide noget endnu, for jeg skal rigge buret til med lys og varme, og det er lettere uden tyve pilfingrede assistenter med tusind spørgsmål,” sagde han. “Løft.”

Alberte brugte sine sidste kræfter på at løfte sin ende af glasburet op i niveau med hans, og hun mærkede, hvordan sveden piblede frem, da det myldrede ud med børn.

“Hej Jim!” råbte en spinkel dreng.

“Hej ven,” hilste han.

“Hvad er der i kassen?” spurgte en anden.

“Det fortæller jeg senere,” svarede Jim. “Ud i den friske luft med jer.”

En pige galopperede forbi på en regnbuefarvet kæphest, og hun strammede tøjlerne, mens hesten stejlede og vred sig.

“Rolig,” sagde hun. “Gå pænt.”

Pigen bankede kæphestens hoved mod Jims skridt for fuld kraft, da hun tvang den rundt på en volte, og han sank sammen med et halvkvalt støn.

“Endelig,” sukkede Alberte og lod også buret synke. “Jeg kan ikke holde det mere, og jeg har faktisk noget arbejde, der venter.”

Jim nikkede sammenbidt, og de bar terrariet ind i det tomme klasselokale og satte det på et bord ved siden af katederet.

“Godt, tak for indsatsen,” sagde han og stolprede hen mod toiletet med skildpaddernes vandskål. “Jeg klarer resten.”

Den ene skildpadde rokkede forbi alligatorkraniet. Det var vist

Steward, for den anden var stadig i hulen. Skjoldet havde nogenlunde samme omfang som en mellemstor appelsin, og han tittede ud under kanten på det hornede skjold, da Jim kom tilbage.

“Er du her stadig?” spurgte han. “Jeg troede, at du havde travlt?”

Alberte rettede sig op med en desorienteret følelse af, at han havde vækket hende, og hun glattede frakken og fik nettet bedre på plads på skulderen.

“Ja, det har jeg også.”

“Du virker distraet,” sagde han og satte forsigtigt vandskålen ned til Steward. “Har du det egentlig godt?”

“Ja, ja,” lo hun. “Jeg er bare træt.”

Selv med ryggen til fornemmede hun, hvordan han gloede efter hende, og hun skyndte sig ud af klassen, zigzaggede gennem vandpytter og legende børn i gården og hastede mod kontoret, som lå for enden af gangen i hovedbygningen. Døren var låst, for hun havde nøglen, og hun rodede efter nøglebundtet i tasken med stigende desperation. Der var det. Alberte tumlede ind på kontoret, og nøglerne gled klirrende over gulvet, da hun faldt sammen med en gispende vejtrækning og et hårdt bankende hjerte. Gråden voksede i hendes hals, og hun holdt en hånd over munden for at holde hulkene nede, mens hun usikkert kom på benene. Der hang et spejl på væggen ved siden af knagerækken, og hun talte langsomt til tyve, inden hun vovede at møde sit eget spejlbillede. Håret var en smule fladt på grund af regnen, og der var nogle brunlige prikker af mascara på huden over de øverste vipper. Ellers lignede hun sig selv, i en hvid skjorte, et par sandfarvede jeans og mønstrede espadriller med lav hæl. Det var også lykkedes hende at tage en halskæde på, smøre farve på læberne og en smule blush på kinderne, og hun kunne lugte den sædvanlige parfume på håndledet. Der var intet at rapportere. Det var selvfølgelig en lettelse, at hun ikke var mødt ind i morgenkåbe eller havde et par trusser om hovedet som hårbånd, men samtidig virkede det absurd, at hun fremstod normal, når hun følte sig fuld-

stændig ved siden af sig selv. For nogle år siden bukkede Kåres bror under for stress, da han overtog stillingen som projektleder på et kuldsejlet byggeprojekt nord for København. Det blev så slemt, at han fik udslæt og synsforstyrrelser, men det begyndte med urolige nætter, pirrelighed og en konfus tilstand. Forskellen var bare, at hun ikke følte sig stresset. Hendes arbejdstider som skolesekretær var fornuftige, og der var ingen, som rykkede hende for ansøgninger om buskort, fotosedler eller klasselister i weekenderne. Desuden holdt hun både af sine opgaver og kollegerne, og Søren var en behagelig og forstående chef med fokus på, at de ansatte trivedes og udviklede sig. En insisterende brummen trak hende fri af tankemylderet, og hun nåede at løfte røret på skolens fastnettelefon, inden hun blev klar over, at vibrationerne selvfølgelig kom fra hendes mobil. Den lå i lommen på hendes frakke og lyste op med Ottos navn.

“Hej skat?”

“Hej mor,” sagde han. “Forstyrrer jeg?”

Alberte lod blikket glide hen over bagsiden af den støvede computerskærm og brevbakkerne til rækkerne af ringbind på hylden og den tørre bregne i vindueskarmen.

“Nej, nej,” forsikrede hun. “Hvad laver I?”

“Vi skal mødes med vores læsegruppe, men Ebbes bagdæk er fladt, og jeg venter på, at han bliver færdig med at pumpe det,” svarede han. “Og så ringer jeg bare, fordi vi har fået besked om, at der er en ekstra træning i eftermiddag.”

“Ja?”

“Så jeg skal have det sorte sæt på, men jeg ved ikke, hvor det er.”

“Jeg er rimelig sikker på, at det ligger i kurven med rent sportstøj i bryggerset.”

“Godt, det er også ... “

Der kom mere, men det druknede i støj fra vejen, og hun mærkede et sug af irritation over, at drengene insisterede på at have deres telefoner på medhør og holde dem vandret foran munden.

“Gentag lige det sidste?” bad hun.

“Vi tager et par toasts, inden vi cykler til træning, men vi er nok sultne bagefter.”

“Fisker du efter, hvad der er til aftenmad?”

“Mm,” bekræftede han.

“Vi skal have det samme som i går bare med ris i stedet for kartoffelmos.”

“Sådan, mor,” udbrød han begejstret.

Opkaldet blev afbrudt, og hun lagde telefonen fra sig på musemåtten og satte sig i den ergonomiske kontorstol. Der var ingen problemer med at huske koden til computeren. Det fik uroen til at lette en anelse. Nu skulle hun bare videre med vikarplanlægningen, og hun var sikkert sig selv igen i morgen, hvis hun fik en god nats søvn. Med beslutsomme ryk forsøgte hun at rulle kontorstolen på plads under bordet, men der var modstand, og hun opdagede, at det ene hjul var viklet ind i frakkens bælte. Det var sært, at hun havde beholdt overtøjet på, og det var ikke det eneste problem, for det var også, som om pladsen i stolen var underligt trang. Bekymringen vendte tilbage med fornyet styrke, da hun opdagede, at hun stadig klemte stofnettet fast mellem albue og ribben, og hun mødte sine egne bange øjne i spejlet, mens hun lagde frokosten på bordet. Der var en tredje mulig forklaring ud over stress og tidlig overgangsalder. Den var bare så grim, at hun ikke kunne holde ud at overveje den som en reel mulighed, og hun rystede det af sig sammen med den fugtige frakke og kastede sig over arbejdet.

2

Der var et indslag i fjernsynet om et lokalt par fra Blisholt, som var initiativtagerne bag en årlig høstfest på havnen, og hun lå i sofaen med blikket rettet mod den latterligt store fladskærm uden rigtig at følge med i, hvad der skete. Kåre ordnede køkkenet efter mørbradgryden. Det var en del af deres faste rutiner, at hun sørgede for aftensmaden, og han ryddede op. Nu var han vist ved at være færdig, for det lød, som om opvaskemaskinen var i gang. Drengene spillede bordfodbold på andensalen, og hun tog tilløb til at rejse sig for at børste tænder, da telefonen brummede med et opkald fra hendes søster.

“Hej Iben.”

“Hej Berte,” sagde Iben. “Har du tjekket linket?”

Alberte slukkede for fjernsynet, og hun gned sine tørre øjne, mens hun prøvede at finde ud af, om der mon var noget, hun havde glemt.

“Hvad for et link?”

“Jeg sendte det i en besked for ti minutter siden, og det fører dig direkte til faldskærmsklubbens hjemmeside.”

Den sidste rest af energi forlod hendes krop, da hun blev klar over,

at det var endnu et opkald om det forbandede faldskærmsudspring, og hun lagde telefonen ved siden af sit hoved på sofaens armlæn, for hun kunne ikke længere overskue at holde nogen af delene selv.

“Er du der?” skræppede Iben.

“Ja, ja.”

“Nå, men det er altså en side med svar på de mest almindelige spørgsmål om, hvad vi skal have med, hvad vi skal forberede os på, alkoholregler og den slags,” fortsatte hun.

“Alkoholregler?”

“Ja, der er nultolerance for fulde springere, og det er først tilladt at drikke, når vi er nede igen.”

“Er det mon et problem for dem, at folk møder berusede op midt på dagen?”

Iben udstødte et dyb suk, og Alberte var næsten sikker på, at hendes søster også rullede med øjnene.

“Det er faktisk en virkelig stor ting for mig, at jeg skal springe ind i 40’erne, og det er tarveligt, at du er totalt useriøs omkring det, når du burde bakke mig op,” skændte hun. “Og du synes måske, at jeg skal være evigt taknemmelig, fordi du er så elskværdig at tage med, men det bliver sgu også en kæmpe oplevelse for dig.”

Kåre landede på chaiselongen med en klase vindruer i en dyb tallerken, og hun blev klar over, at han fulgte med i samtalen, da han skar en grimasse, som viste hende, hvad han mente om, at Iben havde overtalt hende til at springe i faldskærm.

“Ja, ja, jeg skal nok læse op på reglerne og den slags,” lovede hun.

“Har I for resten besluttet, hvordan I vil fejre jeres kobberbryllup?”

“Nej, og det er jo også først til ... “

“Det er den 1. september,” indskød Iben. “Jeg har en masse kurser i efteråret, og det ville være rart, hvis jeg vidste, om I holder en ordentlig fest, eller om det bliver sådan en slatten omgang med morgenmad og åbent hus.”

“Vi ved jo godt, at det nærmer sig, men vi har ikke talt om det endnu.”

“Så stemmer jeg for, at I holder en ordentlig fest med dans og det hele, og jeg kender en dj, som med garanti vil få selv min kære svoger ud på dansegulvet.”

“Min mand på et dansegulv?” smilede hun. “Den opgave kræver vist, at din dj tager en efteruddannelse som hypnotisør og pumper noget stærkere end hvid damp ud af sin røgmaskine.”

Alberte sendte Kåre et skælmisk smil, men han havde tilsyneladende lukket af for sin hørelse for at hellige sig vindruerne, og han lod af en eller anden grund også, som om han ikke fornemmede hendes øjne på sig.

“Kommer I til fars reception?” spurgte Iben.

“Ja, vi kommer alle sammen.”

“Godt, så kan vi jo aftale nærmere,” sagde hun. “Hils.”

Opkaldet blev afbrudt, og Alberte lagde telefonen på bordet med et smæld for at få Kåres opmærksomhed.

“Hvad så?” spurgte han.

“Iben vil vide, hvad vi forestiller os angående kobberbrylluppet?”

“Til den tid er drengene jo startet på efterskole,” sagde han undvigende.

“Ja, det er rigtigt, men de kommer vel stadig hjem en gang imellem, og vi er næsten nødt til at markere dagen på en eller anden måde.”

“Vi kigger på det.”

Kåre snuppede fjernbetjeningen uden at møde hendes blik, og hun betragtede hans profil med en ulmende modvilje, for hun vidste, hvad det betød. Enten ville han skubbe det foran sig, i forventning om at hun til sidst tog styringen, eller også mente han, at de kunne slippe af sted med at servere kaffe og morgenbrød fra bageren til de fremmødte. Hvilket stadig gjorde det til hendes problem, for det blev nok ikke ham, som sørgede for, at der var service nok og pålæg og juice i køleskabet.

“Jeg går i seng,” sagde hun.

“Ja, jeg kommer efter sportsnyhederne.”

Alberte tændte lyset på badeværelset med et klask på kontakten, og hun skubbede døren i med et hårdere stød, end det var nødvendigt, og lænede sig frem over vasken. Det var kun et par år siden, at de havde holdt en stor fest i forbindelse med tvillingernes konfirmation, og seks måneder senere havde hun og Kåre inviteret til en fælles 40-års fødselsdag. Begge fester var forløbet upåklageligt, men hun blev forpustet bare ved tanken om, at de skulle gøre det igen, og hun ville tusind gange hellere fejre dagen med nogle timer for sig selv og et langt, uforstyrret karbad. Måske havde Kåre det på samme måde. Vanen tro puttede hun både tandpasta på sin egen og hans tandbørste, og hun støttede sig til den hvide flisevæg, mens hun børstede. Deres bryllupsdag var lagret i hendes hukommelse som et udvalg af tilfældigt sammenklippede videosekvenser, og den begyndte med, at de vågnede op til det smukkeste forår efter en hel måned med regn og tæt skydække. Flere af gæsterne påpegede det pludselige mylder af krokus, påskeliljer og perlehyacinter, som strålede i et væld af farver, og hun blev stadig blød om hjertet, når hun huskede tvillingerne i deres små jakkesæt med seler og slips. Tænk, at det var tolv og et halvt år siden. Hendes hud var tyndere, der var fine linjer ved øjnene og i panden, og hun fik lavet reflekser hos frisøren for at skjule kolonierne af gnistrende hvide hår mellem det mørkblonde. Der var også sket ændringer hos Kåre. Nu havde han skæg og høje tindinger, en fastgroet rynke mellem brynene og en del flere kilo på kroppen, men det var selvfølgelig drengene, der havde gennemgået den største forandring. Omkring nytår opdagede hun, at de havde passeret hendes 171 centimeter, og deres fødder var så store, at de kunne passe Kåres sko. Snart var de færdige med 9. klasse, og hun glemte at børste, da det slog hende, at de skulle på idrætsefterskole i starten af august. Det var flere år siden, at de begyndte at plage om at komme af sted, og Kåre havde lavet sjov med, at prisen for opholdet

var billigt sluppet for at få dem ud af huset. Den udtalelse havde han fulgt op med blink i hendes retning og overdrevne luftkys, og drengene havde holdt sig for ørerne og skåret ansigter i forfærdelse. Dengang virkede det, som om det lå en evighed ude i fremtiden, og det gav hende en kvalmende fornemmelse, at det pludselig var ved at være nu. Alberte vaskede resterne af sin makeup af med en intensitet, som forsøgte hun også at skrubbe uroen af, og hun smurte creme omkring sine trætte øjne og løftede morgenkåben fri af knagen. Fjernsynet var stadig tændt i stuen, men sportsprogrammet var slut, og hun hørte en myndig stemme fortælle om ubåde, da hun slæbte sig op ad den uendeligt lange trappe. Det var også tåbeligt, at en almindelig familie på fire boede på 210 kvadratmeter fordelt på tre etager, men de vidste, at hun var gravid med tvillinger, da de købte huset, og det var oprindeligt planen, at Kåre skulle have sin praksis på andensalen. Sådan blev det ikke, for han lejede sig ind i nogle erhvervslokaler i en bygning over for storcentret, og husets øverste etage blev drengenes domæne i stedet. Det var en luksus, at de kunne have deres egen spilafdeling med forskellige konsoller og en ekstra seng til overnattende gæster. Alberte strammede bæltet om morgenkåben med et undertrykt gab, da hun kom til glasdøren. På den anden side var Ebbe og Otto i fuldt sving med et slag bordfodbold, og hun smilede ved synet af den fokuserede tungespids, som stak ud mellem Ottos læber.

“Det er sengetid, drenge,” sagde hun.

“Ja,” svarede Otto fraværende.

Det lykkedes ham vist at score med det næste skud, for Ebbe bankede en knyttet næve mod siden af kassen i ærgrelse, men han greb straks fat om håndtagene igen.

“Et mål mere,” sagde han.

“Og så er det også slut.”

Alberte trak døren til uden at lukke den, og hun sjoskede ned ad trappen igen med en følelse af at kunne falde i søvn på reposen på

førstesalen. Den etage rådede drengene i princippet også over. Der var deres værelser, en østvendt altan placeret direkte over træterrassen i haven og et toilet, som kun de brugte. Tilbage i entreen kastede blæsten hårdhændet regndråber mod vinduespartiet ved siden af hoveddøren, og hun konstaterede med tilfredshed, at Kåre stadig så dokumentaren om ubåde, da hun listede forbi bryggerset mod soveværelset. Gulvet var køligt under hendes fødder, og hun trak dynen over sig med en forventning om, at hun hurtigt ville falde i søvn. Det burde hun i hvert fald, for hun var dødræt, men tankerne kværnede rundt, og hjernen afspillede samtaler fra skolens gange, billeder af fly og blafrende faldskærme. Iben var fyldt 40 i foråret, og hun havde ønsket sig et tandemspring som det eneste. Desværre var det ikke nok, at Alberte tog med som moralsk støtte, for søsteren insisterede på, at de også skulle springe sammen, og det var selvfølgelig endt med, at Iben havde fået sin vilje. Det havde oprindeligt været planen, at de skulle gøre det på hendes fødselsdag i maj, men det var af uransagelige årsager en vældig populær aktivitet, og de var blevet nødt til at udskyde det til juni. Sovemasken gled om i nakken, da hun lagde sig i en anden stilling, og hun forsøgte i blinde at fange et løst hår, som kildede hende på hagen. Der blev tændt for vandet på toilettet ovenpå, og hun fulgte med i drengenes bevægelser og mumlende snak, mens hun skubbede masken op i panden for at finde ud af, hvad klokken var. I det samme hørte hun, at Kåre slukkede lyset på badeværelset, og hun skyndte sig at falde tilbage i en kunstig stilling med et unaturligt åndedræt. Det var tåbeligt, at hun rævesov, for hun var sikker på, at han havde gennemskuet hende, men han lagde sig bare på det yderste stykke af madrassen, og det ramte hende som en sær blanding af lettelse og bedrøvelse. Sådan lå de side om side i anspændt tavshed. Måske var det kun hende, der opfattede det sådan, eller også påvirkede det ham bare ikke, for hans vejrtrækning afslørede snart, at han sov. Det var typisk Kåre, og det fyldte hende med en eksplosiv vrede, at han faldt i søvn, som om alt var fryd og

gammen, når hun lå en halv meter fra ham med en ulmende fornemmelse af, at hun var ved at miste grebet om tilværelsen.

Sommerens tilbagekomst fik luften til at flimre over gågadens toppebrøsten, og de ansatte på cafeerne havde travlt med at betjene den konstante strøm af sultne og tørstige gæster, som sværmede om siddepladserne i skyggen under reklameparasollerne. Gang på gang sendte tjenerne dem videre med en beklagende mine, for de havde ikke plads til et selskab på otte, og Bodil skulede surt til Albertes far, da de kom til torvet.

“40 år,” vrissede hun. “I 40 år har du vidst, at du ville have jubilæum netop i dag, og det er mig en gåde, at du ikke besværede dig med at bestille et bord.”

“Ja, ja, det husker jeg til næste gang,” svarede han kækt.

Albertes far gav Bodil et opmuntrende klem, men hun rystede sig fri af hans berøring med et fnys, og han skar en grimasse til ære for Kåre, som spruttede af grin. Det tog Iben som en opfordring til at blande sig, og hun slap sin datters hånd og stak i stedet armen ind under Kåres med en streng mine.

“Kan I så være søde?”

“Ja, undskyld.”

Kåre skjulte sin latter under et host, og Albertes far puffede sam-

mensvorent til ham med albuen, som om de var to stakkels komikere med et utaknemmeligt publikum. Det var ikke usædvanligt, at de opførte sig sådan, når de var ude sammen, men det virkede ekstra ulideligt på grund af varmen og den endeløse vandring op og ned ad den tætpakkede gade. Alberte sakkede bagud for at lægge afstand til dem, og hun stillede sig i udkanten af en rand af mennesker, som havde samlet sig foran vinhandlerens butik. Det viste sig, at ejeren delte smagsprøver ud, og han løftede spørgende et af de små plastikglas, da han spottede hende i mængden.

“Vil du smage?”

“Sì, grazie,” sagde hun.

“Prego,” svarede han med et varmt glimt i øjet.

Den charmerende vinmand var muligvis den eneste i byen ud over hendes far, som klædte sig i lange bukser og skjorte uanset vejret, og hun blev klar over, at Iben også havde opdaget ham, da hun maste sig frem i køen.

“Hola,” kvadrede hun. “Må jeg også smage?”

“Selvfølgelig,” sagde han med sine lange vokaler.

Det var typisk Iben, at hun snuppede et glas til hver hånd, og Alberte sendte ham et forlegent smil, mens hun gennede sin søster videre.

“Wauw,” fløjtede Iben. “Hvordan kender du ham?”

“Jeg kender ham ikke som sådan, og jeg kommer bare forbi butikken med nogle måneders mellemrum for at købe portvin til min mor.”

“Nå, på den måde,” sagde Iben. “Det kan være, at jeg skal til at købe noget mere ordentlig vin, for han er sgu da en flot fyr.”

“Jeg tror nu, at han er gift.”

Iben trak ligegyldigt på skuldrene, og hun skyllede vinen ned som to shots af tequila, men hun gemte hurtigt glassene på ryggen, da hun opdagede, at Bodil stirrede arrigt på dem længere fremme med hænderne i siderne.

“Hvor er Ebbe og Otto?” vrissede hun med et hvast blik på Alberte. “Jeg er tilsyneladende den eneste, som gør en indsats for at finde et sted, vi kan spise frokost, og det bliver ikke lettere af, at flokken er spredt for alle vinde.”

Alberte vendte ryggen til sin stedmor med en utydelig mumlen, for hun frygtede, at hun ellers ville ødelægge stemningen, og hun løftede sig op på tærne for at finde tvillingerne i mylderet af sommerklædte mennesker.

“Der er de!” råbte Ibens datter fra sin udsigtspost på en blomsterkumme. “Ved iskiosken.”

Lily-Rose hoppede op og ned på kanten for at fange sine ældre fætres opmærksomhed, og Iben nåede akkurat at gribe hende, da hun mistede balancen. Nu fik Alberte også øje på drengene, og hun luntede mod kiosken, mens hun viste Bodil med nogle fagter, at hun nok skulle hente dem. Ebbes hænder var foldet på ryggen, og han bevægede sig i en jævn og glidende gang forbi gruppen af piger i køen til frysedisken. Det var ganske modsat hans tvillingebror, som flaksede omkring ham med uforudsigelige ryk, og informationerne strømmede fra den ene til den anden i form af små trækninger. Alberte gættede på, at Ebbe var interesseret i en af pigerne, eller også kommunikerede han bare, at han havde lyst til is. Nogle gange drev det hende til vanvid, at drengene kunne føre en hel samtale uden ord, og hun ville ønske, at hun kunne slå undertekster til eller hyre en tolk, men det var en gave, at de havde hinanden. Det kunne hun godt misunde dem. Der var slet ikke den samme intimitet mellem hende og Iben, og den åbenlyse forklaring var, at de kun var halv-søskende, men det var nok mere afgørende, at de voksede op under ganske forskellige vilkår. Albertes forældre blev skilt, da det kom frem, at hendes far havde gjort Bodil gravid. Dengang var de ansat i samme sparekasse, og affæren var en kæmpe skandale, som havde givet genlyd i hele byen. Det skyldtes til dels, at han var gift med Albertes mor og havde et lille barn, og det blev kun mere speget af,

at Bodil var forlovet med en lokalpolitiker. Oven i det var det forbudt for de ansatte i sparekassen at have forhold indbyrdes. Alberte bildte sig ind, at hun kunne huske balladen, men det skyldtes nok snarere, at hendes mor og mormor knevrede løs om det i årevis, og de kunne stadig hidse sig op over, at han hurtigt havde fået et job i en anden bank og var blevet gift med Bodil i forbindelse med Ibens døb. Med årene var sladdereren forstummet, og Alberte havde boet alene med sin mor, mens Iben var vokset op i en kernefamilie med legehus og kaniner i haven, lykkeligt uvidende om, hvad hendes undfangelse havde forårsaget. De lignede heller ikke hinanden af udseende, for Iben var en næsten tro kopi af Bodil, og der var en højdeforskel mellem dem på ti centimeter. Som ung ønskede Alberte, at hun var skabt som sin halvsøster, med små hænder, smalle fødder og en misundelsesværdig pæreform. For at blive i madterminologien havde hendes egen teenagekrop mindet mere om et rektangulært stykke knækbrød. Heldigvis syntes hun, at proportionerne var blevet mere harmoniske efter graviditeten med tvillingerne, og hun havde accepteret, at modefænomener som stramme bukser, skulderpuder og pufærmer ikke gjorde hende nogen tjeneste. Det gav et sæt i hende, da en karavane af svedige mænd i stramt tøj og strømlinede hjelme skar gennem mylderet med deres cykler tæt bag hende, og Bodil skræppede op over, at de vildfarne motionister igen delte deres gruppe op i to. Otto betragtede hende ganske upåvirket, men han fik travlt med telefonen, da den ringede i hans hånd, og han holdt den vandret foran ansigtet.

“Hej William,” råbte han mod bunden og kneb øjnene sammen i koncentration. “Om hvad?”

Kåre havde en teori om, at de brugte mobilen forkert, fordi de ikke var vokset op med fastnettelefoner. Det var ellers et simpelt koncept. Lyt i den ene ende og tal i den anden. Alberte rystede opgivende på hovedet, og hun holdt en usynlig telefon mod kinden med en insisterende mine, men han stirrede bare på hende, som om hun

var idioten. Bag dem bimlede rytterne med ringeklokkerne, for de gående var ikke specielt villige til at gøre plads, og Alberte løsrev sig fra det ømme syn af voksne mænd på toppede brosten i cykelsko, da Otto prikkede til hende.

“Det var William,” sagde han. “Er det i orden, at vi tager bussen hjem til ham fra stationen, når vi er færdige med at spise?”

“Ja, det er fint.”

“Så hvornår bliver det cirka?”

“Om en time eller halvanden.”

Drengene udvekslede et blik, inden de begge nikkede.

“Kan du hente os i aften?” bad Ebbe. “Den sidste bus kører 20.19, og det er for tidligt, for vi har aftalt, at vi skal lave burgere og bade i deres pool.”

“Jeg kan hente jer klokken 21.”

“21.30?” foreslog Otto.

“21.30,” sukkede hun.

Det kunne være det samme, for hun sov jo ikke alligevel, og hun havde næsten opgivet troen på, at det nogensinde skulle lykkes hende at falde i søvn på den rigtige side af midnat. Bodil kaldte dem skingert til sig, men hun gav sig til at knipse efter Albertes far i stedet, da fire kvinder rejste sig fra et aflangt bord ved gågadens sidste café, og hun pegede ihærdigt på det med sin rummelige taske for at få ham til at forstå, at han skulle kaste sig over det.

“Og det var nu, hr. Bach,” sagde hun med svirp i stemmen.

“Ja, ja, jeg arbejder på det.”

Albertes far kantede sig ind mellem stolerygge, solblegede parasoller og spisende gæster som en slags bølgebryder med Bodil i slipstrømmen, og hun sikrede effektivt bordet med tasken.

“Stole,” beordrede hun. “Vi mangler fire.”

Tvillingerne lod, som om de ledte efter noget omkring et kloakdæksel, mens deres far og morfar hvervede fletstole fra de andre selskaber, og det overraskede ikke Alberte, at Kåre både valgte den mest

ramponerede til sig selv og tog den trangeste hjørneplads. Det var typisk, at han var så betænksom, når der var publikum på, og hun bed tænderne hårdt sammen for at holde den kriblende forbitrelse under kontrol, da Bodil med samme forudsigelighed belønnede hans opofrende adfærd med et anerkendende nik. Stedmorens blik hoppede efterfølgende videre til hende, men det var hun heller ikke i humør til, og hun bøjede sig ned for at børste usynligt støv af sin nederdel.

“Nå, lad os få fat i en tjener,” sagde Bodil og strakte sig efter en ung mand, som hastede forbi med en tom bakke. “Hallo?”

Tjeneren snuppede en bunke fedtede menukort fra et andet bord, og han tørrede uengageret det øverste af med et nusset viskestykke og lagde bunken på den ternede dug.

“Ved I, hvad I vil have at drikke?” spurgte han.

“Vi skal i hvert fald have en kande vand,” prustede Bodil. “Og børnene skal nok have sodavand?”

“Cola til mig,” sagde Ebbe.

“Også til mig, tak,” sagde Otto. “Hvad skal du have, Lily?”

“Rose,” hvislede Iben. “Der er en bindestreg, og hun hedder Lily-Rose.”

“To store fadøl?” foreslog Albertes far med blikket rettet mod Kåre.

Det var, som det plejede. Den travle tjener noterede bestillingerne på en smadret skærm, og Alberte overvejede, om hun skulle bestille danskvand eller en hyldeblomst, men hun besluttede sig for, at vinmandens rosé havde smagt efter mere.

“Et glas hvidvin, tak,” sagde hun.

“Hvidvin?” udbrød Iben og Bodil synkront.

“Ja, et glas hvidvin,” gentog hun behersket.

“Det vil jeg også have så,” sagde Iben. “Og en flaske danskvand.”

Tjeneren forsvandt, og Alberte samlede sine ben under stolen for at gøre plads til, at tvillingerne kunne strække deres, mens Iben rokkede med skuldrene i en koket glædesdans over, at de serverede

tacos. Det fik hendes far til at ryste på hovedet med et ømt smil, og hun prikkede til Kåre med menukortet, da hun var færdig med sin danseforestilling.

“Kommer du og hepper på lørdag?” spurgte hun.

“Lørdag?” gentog Kåre.

Det var ingen sag for ham at holde styr på diverse møder og kundeaftaler, men han var fuldstændig fortabt, når det kom til familiens kalender, selvom den hang fremme til frit skue i køkkenet, og Alberte blev på forhånd fortørnet over, at han straks søgte hjælp hos hende. Af samme grund lod hun, som om hun ikke bemærkede det, og Iben rullede med øjnene i påtaget forargelse, inden hun simulerede en roterende propel med en pegefinger efterfulgt af et hop på sædet.

“Nå ja, jeres faldskærmsudspring,” udbrød han. “Jo, jo, selvfølgelig kommer jeg.”

“Hvad med jer?” spurgte hun og pegede på tvillingerne.

“Det kan vi desværre ikke, for vi har travlt med at læse til eksamen,” svarede Otto.

“Så er det heldigt for jer, at det bliver filmet.”

Drengene udvekslede et blik, som Alberte tydede uden problemer, og Kåre rejste sig med en diskret henvisning til toiletterne, da tjeneren dukkede op med deres drikkevarer.

“Vand, vin, øl, danskvand og tre colaer,” opremsede han.

Den forslåede tablet kom frem igen, og Otto var klar til at bestille en burger med ekstra pommes frites, men han blev afbrudt af en gæst ved bordet bag dem, som højlydt gjorde den unge mand opmærksom på, at de stadig ventede på en rødspættefilet.

“Skål, Karsten,” sagde Bodil med et løftet vandglas. “Og til lykke igen med jubilæet.”

“Tak, tak.”

Lily-Rose sørgede for, at de klingede deres glas sammen på kryds og tværs, mens Iben fulgte med i trafikken på gågaden, og hun rette-

de pludselig menukortet mod en korthåret kvinde i træningstøj, som luntede tæt forbi.

“Hej Signe!”

“Hej Iben,” lo kvinden overrasket.

De mødtes i et skævt knus over Bodils krøller, og Iben lavede en fejende bevægelse i retning af det aflange bord.

“Hele familien er samlet for at fejre min far,” forklarede hun. “Ja, Lily-Rose kender du jo, og det er min far, jubilaren, som uofficielt er bankmand for os alle sammen, min mor, mine to nevøer og min søster, Alberte, og Kåre.”

Kvinden rynkede brynene i synlig forvirring, for pladsen ved siden af Alberte var tom, og Iben rystede leende på hovedet.

“Nå ja, Kåre er her ikke, men de har kendt hinanden i 100 år, og deres navne er nærmest smeltet sammen til et,” forklarede hun og lagde en hånd på kvindens skulder. “Og Signe og jeg kender hinanden fra mødregruppen.”

Signe vinkede høfligt til forsamlingen, og Bodil smilede afmålt tilbage, mens hun forsøgte at redde frisuren.

“Kommer du på lørdag, når jeg skal springe?” spurgte Iben.

“Ja, det gør jeg da, og jeg tror også, at resten af mødregruppen dukker op,” sagde hun med et blik på sit pulsur. “Nå, jeg må videre, for jeg skal til bodypump, og jeg har travlt, hvis jeg skal have en af de gode pladser.”

Den korthårede kvinde vinkede til dem over skulderen, mens hun blev opslugt af mængden, og Iben drejede tankefuldt sit vinglas rundt i stilken med spidsede læber.

“Det lader til, at mit spring bliver et større tilløbsstykke,” sagde hun. “Var det ikke noget for dig, far?”

“Nej, jeg har det lige så godt.”

Kåre kom tilbage fra toiletterne, og Alberte rejste sig halvt op for at gøre plads til, at han kunne mase sig ind, da hendes blik landede på en mand og en kvinde, som slentrede forbi på den solbeskinnede

gade skulder ved skulder i synkroniseret hastighed. Der var noget nydelsesfuldt over kvindens svajende gang og halvt lukkede øjne, og hun lod tillidsfuldt manden om at guide sig sikkert gennem mylderet. Hans ansigt havde det samme bløde udtryk, men det skyldtes, at han var opslugt af hende, og Alberte blev klar over, at de bevægede sig som en enhed, fordi de delte et sæt hovedtelefoner forbundet med et tyndt kabel til afspilleren i mandens hånd. Synet af det forelskede par bredte sig i brystet som en længselsfuld følelse af nostalgi, men hun var rimelig sikker på, at hun aldrig havde lyttet til musik med nogen på den måde.

“Mor?”

Ebbes stemme bragte hende tilbage til cafeen, og hun dumpede klodset ned på sin stol, for hun blev samtidig opmærksom på, at hun stadig stod op.

“Ja?”

“Er der noget galt?”

“Nej, nej,” lo hun i et forsøg på at ryste det aftryk af skyld af sig, som reaktionen på parret havde efterladt. “Jeg er vist bare træt.”

Alberte skjulte sig bag vinglasset for at undgå hans granskende blik, og hun var lettet over, at han mistede interessen for hende, da tjeneren kom for at tage imod deres bestillinger.

Vil du have mere af den
hjertevarme fortælling om kærlighed,
fornøjelse og håb for fremtiden?

Så køb *Solospring* her

